

derskabet. Justitsministeriet oplyste samtidig, at ministeriet i forbindelse med gennemførelsen af arbejdsgruppens forslag til regelforenkling på det familieretlige område ville overveje, om der var behov for at forenkle reglerne om anerkendelse af faderskab i tilfælde, hvor en af parterne er mindreårig.

Børnelovens §§ 2 og 14 blev indført ved lov nr. 460 af 7. juni 2001, der samtidig ophævede de tidligere gældende bestemmelser i lov om børns retsstilling, herunder denne lovs § 11, der blev indført ved lov nr. 396 af 13. juni 1990.

§ 11 i lov om børns retsstilling indeholdt bestemmelser om, at faderskab kunne anses for fastslået ved, at den opgivne far i en skriftlig erklæring til statsamtet anerkendte faderskabet, jf. § 11, stk. 1, eller at den opgivne far under personligt møde for statsamtet anerkendte faderskabet, jf. § 11, stk. 2. Hvis den opgivne far var under 18 år, krævedes værgens samtykke til anerkendelsen, jf. § 11, stk. 3.

I modsætning til de nugældende regler stillede § 11 i lov om børns retsstilling alene krav om, at værgen skulle samtykke i tilfælde, hvor den opgivne far var mindreårig.

Børneloven, herunder §§ 2 og 14, bygger på betænkning 1350/1997 fra Børnelovsudvalget. Efter udvalgets forslag skulle bestemmelsen om registrering af faderskab på grundlag af en omsorgs- og ansvarserklæring (§ 2 i udvalgets lovudkast) ikke finde anvendelse, hvis manden på erklæringstidspunktet var under 18 år (betænkningen side 185). På samme måde indeholdt udvalgets forslag til bestemmelse om anerkendelse af faderskab (§ 13 i udvalgets lovudkast) en bestemmelse, hvorefter værgen skulle samtykke, hvis den mand, som anerkendte faderskabet, var under 18 år (betænkningen side 188). Som begrundelse for kravet om, at værgen skulle samtykke i tilfælde, hvor manden var mindreårig, lagde udvalget vægt på, at manden påtog sig en forsørgelsespligt over for barnet (betænkningen side 220 og 241).

Det forslag til børnelov (L 2 af 4. oktober 2000, Folketingstidende 2000-01, Tillæg A, side 27 ff.), som blev fremsat på baggrund af betænkning 1350/1997, afveg fra udvalgets forslag for så vidt angår krav om samtykke fra værgen, og svarer til den senere vedtagne § 2, stk. 2, nr. 2, og § 14, stk. 5, 2. pkt.

Anerkendelse af faderskab indebærer bl.a., at faderen får forsørgelsespligt over for barnet. Da en far således påtager sig en økonomisk forpligtelse ved at anerkende faderskabet til et barn, og da den umyndige part ikke altid vil kunne overskue konsekvenserne af en anerkendelse af faderskabet, er det efter Justitsministeriets opfattelse velbegrunnet, at en mindreårig far

kun kan anerkende faderskabet, hvis værgen samtykker. Hvis værgen ikke vil samtykke, må sagen indbringes for retten. Det gælder, uanset at den mindreårige utvivlsomt må anses for far til barnet.

De hensyn, der ligger til grund for kravet om, at den mindreårig fars værg skal samtykke i anerkendelsen af faderskabet, gør sig ikke på samme måde gældende ved en mindreårig mor. Efter Justitsministeriets opfattelse kan det derfor forekomme mindre velbegrunnet, at en mindreårig mors værg skal samtykke i tilfælde, hvor faderen, med samtykke fra værgen hvis faderen også er mindreårig, ønsker at anerkende faderskabet, idet moderen ikke på samme måde som faderen påtager sig en økonomisk forpligtelse ved faderens anerkendelse af faderskabet. Hvis den mindreårig moders værg nægter at samtykke, vil statsamtet skulle indbringe sagen for retten, også selv om den mand, som moderen har oplyst som far til barnet, ønsker at anerkende faderskabet, hvilket kan anses som en unødvendig belastning for parterne. Kravet om samtykke fra moderens værg stemmer endvidere dårligt overens med, at moderen, hvis hun er myndig, ikke selv skal tiltræde faderens anerkendelse af faderskabet efter § 14, stk. 2. Hvis der afgives omsorgs- og ansvarserklæring efter § 14, stk. 1 eller 3, skal erklæringen afgives af både moderen og faderen. At moderens samtykke kræves i disse tilfælde, skyldes imidlertid navnlig, at forældrene samtidig får fælles forældremyndighed. Som anført ovenfor kan en mindreårig moder uden værgens samtykke indgå aftale med sit barns far om fælles forældremyndighed, og kravet om moderens værges samtykke ved afgivelse af en omsorgs- og ansvarserklæring efter § 14 forekommer derfor ikke velbegrunnet.

På den baggrund foreslår Justitsministeriet børnelovens § 14, stk. 5, 2. pkt., ændret således, at kravet om værgens samtykke alene skal finde anvendelse i tilfælde, hvor manden er mindreårig. Det vil betyde, at en far, eller en far under 18 år med samtykke fra værgen, kan anerkende faderskabet til et barn i medfør af børnelovens § 14, stk. 1-3, selv om moderen er under 18 år.

Det kan ikke udelukkes, at der kan forekomme tilfælde, hvor moderens værg kan have gode grunde til at modsætte sig, at faderskabet anerkendes i statsamtet, f.eks. hvis den mand, som ønsker at anerkende faderskabet, ikke er barnets biologiske fader, og værgen skønner, at anerkendelsen ikke er til barnets bedste. Det følger imidlertid af børnelovens § 13, at statsamtet skal indbringe sagen for retten, hvis en part anmoder om det. Hvis moderen er mindreårig, vil værgen således på hendes vegne kunne forlange sagen ind-